

тѣ радваха!... Дѣдо! азъ не можахъ да надвия на сърдцето си, послушахъ азъ неговия гласъ. Милий дѣдо, прости ми за това!...

— Никога!... загърмѣлъ старецътъ. Ти си спасила дѣвойката отъ смъртта, затова ще умрешъ ти самата . . .

Паднала на колѣнѣ прѣдъ дѣда Водена русалчицата и мълчеливо чакала своята присъда. . .

— Когато днесъ пекне ясното слънчице, когато всички други русалки се пусятъ на дъното, за да не може ясното слънце да ги подигне горѣ въ облацитѣ, тогава ти си

длъжна да изплавашъ на срѣдъ езерото, — глухо заговорилъ дѣдо Воденъ — И нека тогава слънцето да те отнесе при облацитѣ, нека вѣтрътъ да те отвѣе далечъ отъ тука, отъ родното езеро, отъ твоитѣ другарки. Върви си!

